

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/418/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216808
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216808.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 11. 09. 2013 č.k. 10C/76/2013-44, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 175 eur ako náhrady škody a sumy 221,28 eura ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 6Er/633/2004. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1-3 a § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, 6, § 238 ods. 1, 2 a § 240 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekúcie (ďalej len „Exekučný poriadok“). Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice sp.zn. 6Er/633/2004 bola súdnou exekútkou Mgr. Katarínou Baňarovou dňa 26. 10. 2004 podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému S. K., pričom Okresný súd Levice (ďalej len „exekučný súd“) dňa 27. 10. 2004 vydal poverenie na vykonanie exekúcie pod registrovaným číslom 5402025618*. Dňa 25. 05. 2009 navrhovateľ ako oprávnený doručil exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora a žiadal, aby vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, z ktorého dôvodu exekučný súd dňa 09. 07. 2010 požiadal Mgr. Katarínu Baňarovú o vyjadrenie sa k návrhom a trovám exekúcie. Vyjadrenie exekútky bolo súdu doručené dňa 18. 09. 2009 a následne exekučný súd uznesením zo dňa 13. 10. 2009 č.k. 6Er/633/2004-18 vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uznesením zo dňa 18. 03. 2013 č.k. 6Er/633/2004-33 exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Poukazujúc na to, že exekučné konanie v danej veci bolo začaté pred 01. 09. 2005 v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným k tomuto dňu dôvodil, že § 44 Exekučného poriadku nestanovoval žiadnu lehotu na rozhodnutie súdu o žiadosti o zmenu exekútora, a preto zo strany exekučného súdu nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu pre nedodržanie zákonnej

lehoty. V tejto súvislosti uviedol, že nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, avšak rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou predjednanou vecí, správaním účastníkov súdneho konania, ako aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Pokiaľ ide o otázku, či došlo k prieťahom v konaní, túto okolnosť nezisťoval, pretože ohľadne prípadného prieťahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR ani Európsky súd pre ľudské práva. Poukázal tiež, že nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody a zavinenie s tým, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zák. č. 514/2003 Z.z. je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, kedy oprávnený subjekt nemusí preukázať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Navyiac nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom. Dospel k záveru, že navrhovateľ tieto skutočnosti nepreukázal a podľa jeho názoru v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode nemôže dôjsť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Mal za to, že pokiaľ ide o náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému a na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené navrhovateľom, ktoré považoval za zmenšenie svojho majetku, tieto nešpecifikoval a nie je ich ani možné považovať za škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Okrem toho tieto položky sú uvedené paušalizovane a tieto náklady má navrhovateľ v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou a rovnako tak nepreukázal ani ďalšie náklady spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu, pretože v exekučnom spise sa nenachádza ani jedna urgencia zo strany navrhovateľa. V prípade nemajetkovej ujmy uplatňovanej navrhovateľom uviedol, že táto automaticky nezávisí len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností danej veci, v ktorých nezhliadol dôvod pre priznanie finančnej satisfakcie navrhovateľovi. Podľa jeho názoru sa navrhovateľ snaží svojím návrhom len eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutie vo svojej podnikateľskej aktivite. O návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté a navrhovateľ nepreukázal spojitosť rozhodovania exekučného súdu o zmene exekútora so vznikom ujmy. Námitku premlčania vznesenú odporcom v jeho písomnom vyjadrení nepovažoval za dôvodnú, keď od podania rozhodnutia o zmene súdneho exekútora dňa 25. 05. 2009 a rozhodnutia o tomto návrhu, doručeného oprávnenému dňa 27. 10. 2009, do uplatnenia si náhrady škody u odporcu dňa 23. 04. 2012 neuplynula trojročná lehota. Rozhodnutie o trovách konania oprel o ust. § 142 ods. 1 OSP a odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, náhradu trov konania nepriznal, keďže tieto odporca nešpecifikoval v zákonom stanovenej lehote, z ktorého dôvodu postupoval podľa § 151 ods. 2 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z.. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávne úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota

ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyiac jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickéj situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. V neposlednom rade vytkol prvostupňovému súdu zamietnutie jeho návrhu na znalecké dokazovanie len s poukazom, že nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, čím mu znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplata sumy 175 eur z titulu náhrady škody a sumy 221,28 eura z titulu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom na označenom súdu pod sp. zn. 6Er/633/2004. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhľadom na nevydanie rozhodnutia o jeho návrhu ako oprávneného na zmenu exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a v prietahoch v konaní pri rozhodovaní o tomto návrhu, pretože k vydaniu rozhodnutia došlo s omeškaním viac ako 146 dní.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Úvodom je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/2003 Z.z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003/Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci správne súd prvého stupňa vo svetle týchto záverov posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu uplatňovanú navrhovateľom v konaní. V tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Niet totiž sporu o tom, ako to vyplýva z obsahu spisu Okresného súdu Levice sp.zn. 6Er/633/2004, že exekučnému súdu bola dňa 26. 10. 2004 doručená žiadosť súdnej exekútorky Mgr. Kataríny Baňarovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému S. K., o vymoženie 15.238,-Sk (505,80 eura) s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica spísaná na notárskom úrade JUDr. Jarmily Kováčovej, notárky so sídlom Bratislava, Gajová 13 dňa 01. 08. 2004 pod č. N 1185/2004, Nz 61670/2004. Exekučný súd dňa 27. 10. 2004 vydal pod č. 5402-025618* poverenie pre súdnu exekútorku na vykonanie tejto exekúcie. Dňa 25. 05. 2009 bol exekučnému súdu doručený návrh navrhovateľa ako oprávneného na zmenu exekútora tak, aby vykonávaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý. Dňa 09. 07. 2009 exekučný súd v nadväznosti na tento návrh vyzval dovtedajšiu súdnu exekútorku Mgr. Katarínu Baňarovú o oznámenie, či súhlasí s touto zmenou a či si uplatňuje trovy exekúcie, na čo súdna exekútorka reagovala písomným podaním, doručeným exekučnému súdu dňa 18. 09. 2009. Následne exekučný súd svojim uznesením zo dňa 13. 10. 2009 č.k. 6Er/633/2004-18 žiadosti oprávneného vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a zároveň určil i výšku trov exekúcie pôvodnej súdnej exekútorky Mgr. Kataríny Baňarovej. Uznesením exekučného súdu zo dňa 18. 03. 2013 č.k. 6Er/633/2004-33 bola v predmetnej veci exekúcia vyhlásená za neprípustnú, exekúcia bola zastavená a súdnemu exekútorovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie. Podľa navrhovateľa tak postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora došlo po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty a s takým časovým oneskorením (viac ako 146

dní), ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní. Odpoveď, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, poskytuje ust. § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 12. 2004, t.j. v čase začatia exekučného konania (exekučné konanie začaté dňom 19. 10. 2004), ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Zákonom č. 341/2005 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol s účinnosťou od 01. 09. 2005 zmenený i Exekučný poriadok, okrem iného i jeho ust. § 44, v ktorom sa doterajšie odseky 4 až 6 označili ako odseky 5 až 7 a § 44 ods. 7 znel: „Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora“. V prechodných a záverečných ustanoveniach účinných od 01. 09. 2005 zákon v ust. § 238 ods. 1 zakotvoval, že konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa ods. 2 § 238 ust. § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4 a § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 01. 09. 2005. Znamenalo to potom, že na rozhodnutie o zmene exekútora v exekučných konaniach začatých pred 01. 09. 2005, o ktorý prípad ide i v súdnej veci, sa nevzťahovala zákonná 30-dňová lehota tak, ako to správne ustálil i súd prvého stupňa. Za situácie, že zákonodarca v danom prípade nestanovoval lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, nemohlo tak dôjsť zo strany exekučného súdu k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Rovnako tak v sporom dotknutom exekučnom konaní neboli preukázané navrhovateľom avizované zbytočné prieťahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu, na čo odvolateľ dôvodne poukazuje. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií je významné, že ako už bolo uvedené, návrh oprávneného na zmenu exekútora bol doručený exekučnému súdu dňa 25. 05. 2009, pričom exekučný súd postupujúci v intenciách vtedy platného § 44 ods. 6 Exekučného poriadku vyzval dovtedy výkonom exekúcie poverenú súdnu exekútorku Mgr. Katarínu Baňarovú na vyjadrenie sa k tomuto návrhu dňa 09. 07. 2009 a následne po obdržaní jej vyjadrenia o návrhu rozhodol dňa 13. 10. 2009. Viac ako 2-mesačná lehota, v ktorej súdna exekútorka reagovala na výzvu exekučného súdu, takto výrazne ovplyvnila dĺžku doby od podania návrhu do rozhodnutia exekučného súdu o ňom. Uvedené zistenia preukazujú, že v postupe exekučného súdu s ohľadom na okolnosti danej veci nemožno vzhládnuť zbytočné prieťahy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, tak i podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., čím nebol naplnený základný predpoklad pre zodpovednosť odporcu za navrhovateľom v tomto konaní požadovanú náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Odvolací súd ale tiež dodáva, že pokiaľ navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol sa v rámci exekúcie vôbec domôcť ani nároku od povinného vyplývajúceho mu z notárskej zápisnice (viď

uznesenie exekučného súdu zo dňa 18. 03. 2013 č.k. 6Er/633/2004-33, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená), a preto s takýmto exekučným konaním sa ani nemôže spájať vznik akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Premieta sa tu tak zásada, podľa ktorej „na neprávne nemožno stavať právo“.

Záverom odvolací súd konštatuje, že hoci navrhovateľ ani nekonkretizoval svoj odvolací dôvod a postup prvostupňového súdu v konaní, ktorým malo dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom, odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP nezistil. I ďalšie skutočnosti vytýkané navrhovateľom v jeho odvolaní sú bez právneho významu, keď tvrdenia v súvislosti s vierohodnosťou údajov sa preskúmaného rozsudku vôbec netýkajú a otázka znaleckého dokazovania výšky škody by prípadne prichádzala do úvahy len pri zistení existencie zodpovednostného vzťahu odporcu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.